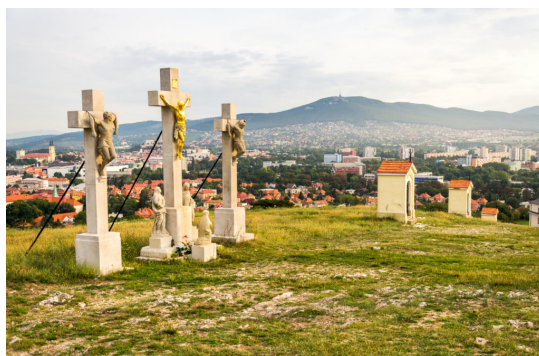

Tridsať rokov diskreditácie kresťanstva – „kresťanskými“ politikmi na Slovensku

Branislav Michalka

18. februára 2023 ✚ **Politika** ✚ **Komentár**

Pokiaľ by niekto plánoval operatívne premontovať nejaký národ z kresťanského na nekresťanský, ťažko by sa mu podarilo vymyslieť efektívnejší spôsob, než bol a je ten, ktorý máme na Slovensku pred očami už 30 rokov. Zo štartovacej čiary v roku 1989, na ktorej sme ako kresťania stáli s maximálnym morálnym kreditom a národným rešpektom, sme sa ocitli v stave, keď súčasná (dnes už fantómová) vláda rozhajďákala posledné zvyšky našej dobrej povesti. Vláda, ktorú môže považovať za „konzervatívnu“ už len človek v pokročilom štádiu tropického šialenstva, tak zrejme definitívne uzavrie tridsaťročnú históriu katastrofálnej „kresťanskej“ politiky na Slovensku. Po nej príde už len potopa, v ktorej budeme vďační aj za pohanov, uchovávajúcich si aspoň prirodzenú morálku a odmietajúcich neomarxistickú agendu. Čo nie je zase až tak málo, vzhľadom na to, že táto elementárna výbava absentuje už aj v niektorých cirkevných kruhoch.

Ilustračný obrázok, zdroj: pexels.com / Karol Czinege

Pozrime sa na strmo klesajúcu „kariéru“ kresťanskej politiky na Slovensku bod za bodom, tak ako sa nahromadili v priepasti viac ako štvrtstoročného úbohého vajatania, kompromisníctva a naivity. Aktérom tohto pádu nie je len jedna strana, ako by si niektorí radi mysleli, aj keď jej podiel na počiatkovej diskreditácii je kľúčový, ale všetky neustále sa transformujúce politické živly, ktoré na jednej strane ustupovali protikresťanským trendom a zároveň sa oháňali odkazmi na tzv. kresťanskú demokraciu, konzervatívny liberalizmus s kresťanským náterom, alebo dokonca na progresívne kresťanstvo, v snahe dostať sa, ak nie priamo ku korytám (v Bruseli či Bratislave), tak minimálne k relatívne pohodlnému živobytíu, sponzorovanému z peňazí daňových poplatníkov.

Bod 0 - Štartovacia čiara

Rating kresťanov, predovšetkým katolíckych, bol v roku 1989 ohromný. Predstavovali hlavné obete komunistického režimu, a vzhľadom na štyridsaťročné potláčanie slovenského národného cítenia pražskými komunistami aj logickú spojnicu medzi katolíckym (tým najmasovejším) národovectvom (vo všetkých jeho podobách od 19. storočia) spredu roku 1948 a súčasnosťou. Zahanbení kolaboranti komunistického režimu sa

hrnuli na Vianoce roku 1989 do kostolov, kde sa ostentatívne pretŕčali (podobne ako zbohatnutí revolucionári vo Francúzsku po návrate kráľa), aby dokázali svoju lojalitu voči kresťanským masám, o ktorých predpokladali, že budú udávať tón. Hysterické zavýjanie liberálov a reformných komunistov nad návratom „černokňažníkov“ svedčilo o tom, že potenciál národno-konzervatívneho katolicizmu bol v roku 1989 nadštandardný.

Bod 1 - Spojenectvo s čechoslovakistami

Prvá studená sprcha, ktorá šokovala značnú časť slovenských katolíkov, bola neochota kresťanských politikov stotožniť sa s predstavou samostatného Slovenska. Je v podstate jedno, či tak bolo urobené v dôsledku citovej väzby na český národ a jeho sofistikovanejšiu kultúru, alebo v strachu z možných politických a ekonomických následkov. Tento odpor znamenal zásadnú ranu masovej kresťanskej politike na Slovensku, z ktorej sa už nikdy úplne nespamätala. Naopak, ešte ju jatrila ďalšími hlúposťami, ktoré presviedčali jadro národno-konzervatívnych kresťanských voličov, že s týmito kresťanskými politikmi nie je niečo v poriadku. Lapsus s odmietnutím štátnej samostatnosti sa dal vtedy ešte vykompenzovať radikálnou kresťanskou politikou. Politikou, ktorá by pracovala s katolíckym sociálnym učením, s odporom voči globalizmu, ktorý sa už vtedy začínal črtiť, s dôsledným a agresívnym bojom za kresťanské hodnoty. Namiesto toho sa pokračovalo v cieľenej „europeizácii“ slovenskej kresťanskej politiky.

Bod 2 - Privatizácia a modla svetového voľného trhu

Kresťanskí politici, prijímajúc frázy a prvoplánové hlúposti zo štedro dotovaných konferencií na Západe aj doma, kam boli pozývaní za účelom správneho kapitalistického preškolenia, sa začali profilovať ako zástancovia ekonomického liberalizmu a privatizácie, sťa zázračného lieku na všetky hospodárske neduhy. Tie však mali svoje zložité lokálne a historické príčiny. Ale pre slovenského kresťanského politika, ktorému prosperujúci Západ podstrčil ľahko osvojiteľnú zázračnú formulu, nad ktorou nemusel dlho premýšľať, pričom si stačilo prečítať zopár propagandistických brožúr velebiacich privatizáciu a trh bez hraníc, bolo jednoduchšie spoľahnúť sa na to, že „dobrý“ Západ by nám predsa neponúkal niečo, čo nefunguje, alebo nebodaj by nemal nejaké zištné ciele.

Reálne dopady divokej privatizácie a rezignácia na ochranu domácej produkcie a sebestačnosti (bežný postup konzervatívnej politiky od 19. storočia), ktoré začali zasahovať obyvateľstvo najmä v chudobnejších a religióznejších regiónoch, interpretovali kresťanskí politici ako dočasné odriekanie, na konci ktorého bude slovenské Švajčiarsko. Katolícke sociálne učenie v tejto reálnej atmosfére zostalo len kabinetnou zábavou na kresťanských univerzitách. Je zrejmé, že práve sklamanie najreligióznejších oblastí východného, stredného a severného Slovenska z kooperácie kresťanských politikov s liberálnymi ekonomickými fanatikmi a voľným okom viditeľná deštrukcia akejkoľvek lokálnej autarkie, zasadila ďalšiu ranu do kreditu kresťanskej politiky na Slovensku.

Bod 3 - Boj proti „mečiarizmu“

Všetky kroky poškodzujúce už aj tak oslabenú popularitu kresťanských politikov, boli následne ospravedlňované tzv. bojom proti „mečiarizmu“, ktorý je napriek svojej banalite (v porovnaní so súčasnými podvodmi, covidovými represáliami, propagandou, pochybnými samovraždami, sexuálnym rozvratom, naháňaním dezinformátorov a pod.) popisovaný jeho aktérmi ako neuveriteľná heroická epopeja, pri ktorej

išlo o život. V rámci tohto „boja“ sa kresťanskí politici ešte viac primkli k liberálnym a ľavicovo liberálnym silám, zameniac trvalé presadzovanie kresťanskej kultúry a morálky za efemérne a fiktívne víťazstvo nad údajným diktátorom Mečiarom, ktorého štvorročné (a Západom hojne a štedro torpédované) vládnutie dnes pôsobí v porovnaní so súčasnosťou ako selanka.

Z trvalého spojenectva kresťanských politikov a liberálov, vzniknuvšieho počas hrdinského boja proti Mečiarovi, nakoniec vypučali nehynúce kvety rôznych neokonzervatívnych (neocon) časopisov, think-tankov, nadácií, oddanosti voči EÚ, USA, NATO a aj osobných priateľstiev, ktoré v konečnom dôsledku učinili radikálnu kresťanskú politiku na Slovensku definitívne nemožnou. Po roku 1998 už išlo kresťanským politikom len o to, ako presvedčiť ľudí, že liberálna, eurofilska a v podstate progresivistická politika je v skutočnosti kresťanskou.

Bod 4 - Po kolenách do NATO

Tak, ako si osvojili kresťanskí politici frázy o samospasiteľnom voľnom trhu a privatizácii, tak si osvojili aj mantru o nevyhnutnosti nášho vstupu do NATO. Posledná príčetná reakcia z ich strany, bol oneskorený odpor Jána Čarnogurského, ktorý vyústil až do vyvrhnutia „otca zakladateľa“ z útrobov oficiálnej kresťanskej politiky. Keďže však Slovensko pod vedením Vladimíra Mečiara podľa Západu trucovalo, muselo si teraz členstvo v údajne prestížnej aliancii (podobne ako v EÚ) zaslúžiť. Začal sa veľký výpredaj štátnej suverenity, hospodárstva a kultúrnej autonómie. Slovensko sa čoraz viac prepadávalo a prepadáva do multikulturalizmu a stáva sa uniformnou súčasťou globalistickej „dediny“, posiatej nadnárodnými korporáciami, všade sa opakujúcimi supermarketmi, anglickými nápismi a uniformnou (pa)kultúrou.

Kresťanskí politici sa s touto stratou identity nielenže poľahky vyrovnali, ale ju ešte aj podporovali, spoliehajúc sa na nejaký neurčitý záchranný potenciál slovenského folklóru a turistického ujúkania, ktoré malo suplovať reálnu suverenitu a identitu v rámci tzv. Európy regiónov. Odpor národa voči tejto politike s nehynúcou múdrosťou pripisovali údajnej „ľavicovosti“ voličov Roberta Fica a jemu podobných, pričom ten len práve obratne využíval (ako to dobre odhadli vylakaní progresívci) konzervatívny potenciál v religióznych oblastiach.

Bod 5 - S EÚ na večné časy a nikdy inak

Vstup do EÚ, ktorý sa počas referenda roku 2003, napriek masívnej a totálnej propagande, tešil tak malému záujmu voličov, že nehynúci matador liberálno-konzervatívneho hermafroditizmu Mikuláš Dzurinda, aj Pavol Hrušovský spolu s Rudolfom Schusterom, Michalom Kováčom a dokonca aj s Vladimírom Mečiarom, museli porušiť volebné moratórium (nikdy sa z toho nikomu nezodpovedali) a v sobotu na obed vyjsť do ulíc a vystúpiť v médiách, kde prosil voličov, aby išli voliť! Po veľkom úsilí sa podarilo pozháňať podozrivo tesných 52 % voličov, z ktorých ale nie všetci hlasovali za vstup do EÚ! Polovica národa evidentne príliš o vstup do EÚ nestála, a keďže politici v rámci propagandy neustále prízvukovali, že referendum môže skončiť ako neplatné, rozhodli sa odporcovia EÚ referendum sabotovať.

Pre kresťanských politikov sa stalo z EÚ doslova zlaté teľa, ktorého zázračný vplyv nastane hneď po pohltení Slovenska. Mala zmiznúť korupcia, mala nastať prosperita, Slovensko si malo uchovať kultúrnu autonómiu. Čakáme dodnes. Toto nekritické stotožnenie sa s európskym projektom, o ktorom už kresťanskí politici v roku 2003 dobre vedeli aké má neomarxistické pozadie, zasadilo ďalšiu ranu prestíži kresťanskej politiky. V

tom čase už boli široko diskutované rôzne evidentné úkazy neomarxistickej infiltrácie európskych štruktúr (napr. Johnom Laughlandom) a škandály s tým spojené. Kauza Rocca Buttiglioneho je datovaná rokom 2004, rokom vstupu Slovenska do EÚ.

Napriek tomu kresťanskí politici tvorili motor celého procesu, a to či už v naivnom presvedčení, že 5,5 miliónové Slovensko to s Bruselom „uhrá“, alebo priamo s úmyslom vytvoriť zo Slovenska jeden z regiónov európskeho liberálneho superštátu, napojeného na dominanciu USA. Dva roky po vstupe Slovenska do EÚ dali voliči jasne najavo kresťanským politikom svoju vďačnosť za dovedenie národa na tieto európske zelené pastviny. Odvtedy hrá definitívne tzv. kresťanská politika len úlohu poslušného mopslíka a prívěsku Európu favorizovanej liberálno-progresivistickej kliky na Slovensku.

Bod 6 - V náručí európskeho neomarxizmu

Od vstupu do EÚ sa slovenskí kresťanskí politici zapojili priamo do budovania neomarxistických kultúrnych štruktúr v Bruseli. Napríklad Ján Figeľ ako *Eurokomisár pre vzdelávanie, odbornú prípravu, kultúru a viacjazyčnosť*, čo bol zaiste kľúčový rezort na presadzovanie sexuálnej revolúcie, inkluzívnosti, rodovej rovnosti do smerníc európskeho školstva a kultúrnych inštitúcií. Pán eurokomisár v ňom bojoval za kresťanské hodnoty natoľko, že dnes už máme na nátlak Bruselu v školách sexuálnu výchovu a zo všetkých strán sa na nás valí LGBT propaganda. Akými konkrétnymi krokmi sa snažil pán eurokomisár zastaviť tento príval? A nie je podozrivé, že sa stal eurokomisárom práve v roku 2004, keď EÚ odmietla kandidatúru Rocca Buttiglioneho práve kvôli jeho odporu k LGBT agende, potratom a ďalším liberálnym ideám? Čo narozprával pri svojej kandidatúre na eurokomisára v Bruseli Ján Figeľ, keď on členom EP neprekážal? Nie je potrebné dodávať, že Ján Figeľ sa neskôr stal predsedom KDH.

Ďalším exponentom slovenskej kresťanskej politiky v Bruseli bola Anna Záborská, ktorá bola v Európskom parlamente predsedníčkou podozrivého *Výboru pre práva žien a rodovú rovnosť* (FEMM). V rámci tejto funkcie sa pochválila aj tým, reagujúc na obvinenia liberálov, že vôbec nie je homofóbna, čo dokazovala európskym žurnalistom informáciami o svojom priateľstve s aktívnymi homosexuálmi a chválila sa, že gratulovala svojej lesbickej kolegyni k „sobášu“.

Tieto dva príklady symbolicky dokresľujú definitívnu premenu slovenských kresťanských politikov podľa ich západných vzorov – na konformných a ustráchaných kolaborantov s ľavicovo liberálnym režimom. Už aj tak skompromitovanú kresťanskú politiku, kolaboranti následne zosmiešnili a zosmiešňujú v očiach konzervatívnych kresťanov preberaním terminológie a postojov z liberálneho spektra, či dokonca bojom proti údajnému extrémizmu a populizmu, čo sú v liberálnom slovníku v podstate eufemizmy označujúce teraz už politicky nekorektný, avšak v minulosti bežný národno-konzervatívny mainstream.

Bod 7 - Boj proti „mečiarizmu“ 2.0 - Všetko, len nie Fico

V zúfalej snahe vyplniť ideovú prázdnotu, ktorá v kresťanskej politike nastala po opustení reálnych kresťanských hodnôt a prijatím (často aj na popud postupne sa liberalizujúcej Cirkvi) liberálno-demokratickej frazeológie ako novej dogmy, rozhodli sa kresťanskí politici parazitovať na téme, ktorá nevykazovala vo vzťahu k ich bruselským a washingtonským mentorom žiadne riziko. Domnievajúc sa zrejme, že sa zopakujú sladké časy boja proti Mečiarovi, po ktorých sa vytvorili kresťansko-liberálno-ľavicové vládne guláže, rozhodli sa „bojovať“ proti Mečiarovi 2.0 – Ficovi. Namiesto radikálneho boja proti

neomarxizmu, LGBT agende, gender propagande, sexuálnym zvrátenostiam, proti rozkladu v Cirkvi, čiže reálnym problémom protikresťanského ťaženia EÚ, sa rozhodli otravovať ľudí bojom proti „mafii“ a „netolerancii“ v podobe Roberta Fica.

Po návrate Fica v roku 2012 sa ukázal výsledok tejto hlúposti: v podstate zánik akéhokoľvek reálneho vplyvu kresťanskej politiky na Slovensku a jej rozpustenie do malých pokryteckých skupiniek konjunkturalistov, ktorí síce už pochopili, že kresťanského voliča treba lákať na obmedzenie potratov a obmedzenie sexuálnej revolúcie, avšak s tým dodatkom, že tieto sľuby sa nielen nedajú, ale predovšetkým ani nechcú splniť, a to vzhľadom na napojenie celého volebného a ideologického cirkusu na Brusel. Poznanie, že kresťanské hodnoty sa už nedajú presadiť, a že tí, ktorí na ne lákajú dav nič také nemienia urobiť, donútili konzervatívnych kresťanských voličov úplne rezignovať na ucelenú kresťanskú politiku a uchýliť sa k paberkovaniu medzi národno konzervatívnymi silami, operujúcimi so zmesou pohansko-prirodzenej a kresťansko-zvykovej morálky a kultúry.

Bod 8 - Cirkevný liberalizmus - Konečne môžeme byť úplne konformní s Bruselom

Po roku 2013, keď sa aj v Cirkvi definitívne presadil liberalizmus toho najprogresívnejšieho typu, odľahlo pseudokresťanským politkom veľmi, a to z dôvodu, že už pri presadzovaní bruselskej kultúrnej agendy nemusia zápasíť ani so svedomím, ani s cirkevnými kruhmi. Pre bežných veriacich nepochopiteľné kroky Cirkvi smerom k liberalizmu a progresivizmu, však nemali ten účinok, aký od nich zrejme čakali kresťanskí politici. Namiesto príklonu voličov k hermafroditnému, tzv. liberálnemu konzervativizmu, došlo na Slovensku v najreligióznějších oblastiach k osvojeniu si tzv. dezolátstva, čo je hanlivé označenie z úst globalistických kolaborantov pre antisystémové postoje bežných občanov, neprofitujúcich z proeurópskej orientácie väčšiny politikov a vspierajúcich sa globalistickej agende. Kresťanských politikov, v ich nehynúcej hlúposti nenapadlo nič lepšie, než si osvojiť od najzdiskreditovanejšej liberálnej žumpy antiextrémistický slovník, plný tých najnudnejších fráz a liberálneho hysterizovania politickej nekorektnosti.

Poprilepovaní na telách rôznych politických subjektov, dostali sa nakoniec kresťanskí politici v roku 2020 do parlamentu, slúžiac ako vábnička na zvyšky kresťanského elektorátu, ktoré ešte nepochopili, že éra kresťanskej politiky sa na Slovensku skončila. V záchvate detinskej radosti títo nešťastníci dokonca uverili, že mená ako Matovič, Heger, Krajčí, Krajniak alebo Záborská znamenajú renesanciu (antiky, ktorá však na Slovensku po roku 1989 nikdy nebola) kresťanskej a konzervatívnej politiky. Na konci roka už preklínali chvíľu, keď sa dostavili k urnám s úmyslom zvoliť údajne „najkonzervatívnejšiu“ vládu v dejinách novodobého Slovenska. Šialenstvo, na ktorom sa počas veľkého covidového cvičenia aktívne podieľali politici s kresťanským pozadím, totiž prekročilo všetky doteraz známe hranice ohlúpnutia.

Bod 9 - Kto nie je očkovaný, nie je dobrý kresťan

Tým sa dostávame k predposlednej fáze pádu kresťanskej politiky na Slovensku, totálnej identifikácii s vakcinačnou a testovacou hystériou. Ako poľahčujúca okolnosť pre toto správanie sa kresťanských politikov by niekto mohol uviesť rovnako bezprecedentné správanie sa kléru, vrátane jeho najvyšších zložiek. Avšak to, ako neskôr politici s kresťanským náterom ignorovali ustráchané a opatrné domáhanie sa episkopátu (vydeseného nie ani tak faktom šikanovania veriacich, ako skôr rapídnu stratou authority a popularity), aby predsa len štátna moc povolila otvoriť kostoly, svedčí o tom, že aj keby sa biskupi neexponovali takým škandalóznym spôsobom, zrejme by to nezabránilo podobným zázrakom, ako bolo Krajniakovo testovacie

národné povstanie či Krajčího charizmatické kormidlovanie pandemického zdravotníctva, a to všetko zarámované do dedičného kresťanského modernizmu Vladimíra Krčméryho.

Kompromitovanie kresťanských politikov, kléru a kresťanského kultúrneho frontu v očiach „dezolátov“, ktorí opäť pochádzali z religióznejších oblastí, trvalo dlhé dva roky a na jeho konci zostali z renomé kresťanskej politiky, ale aj autority Cirkvi v spoločnosti len trosky. Nehorázne preháňanie a otrocké opakovanie celého pandemického naratívu, stvoreného na globálnej úrovni, strach politikov z toho, aby neboli označení ako extrémisti, predbiehanie sa v označovaní dezinformátorov a predovšetkým zatváranie kostolov ešte aj nad úroveň opatrení v neomarxizmom nasiaknutej západnej Európe, to boli pre veriacich „dezolátov“ tak očividné príznaky rozporu s deklarovanou vierou politikov, že do rakvy kresťanskej politiky už nemá dnes význam ani zatĺkať posledný klinec. Nemá ju totiž ani kto pochovať. Pokiaľ sa v prieskumoch objavujú percentá pre strany s deklarovanou kresťanskou orientáciou, tak to môžeme považovať skôr za určitú manipuláciu, ktorá sa už viac ako desať rokov objavuje pred voľbami, aby sa po nich ukázala ako nezodpovedajúca realite.

Bod 10 - Konzervatívno-liberálno-progresívna gundža

Posledným štádiom rozkladu, popri nezáujme voličov o KDH a totálnom skompromitovaní KÚ, je návrat Mikuláša Dzurindu na Slovensko a jeho toporná snaha navodiť atmosféru integrácie politických živlov s kresťanským pozadím. Pokiaľ by niekto sám chcel dehonestovať v očiach veriacich kresťanov nejaký projekt, nedokázal by to lepšie ako sám Dzurinda. Uviesť, že vzniká nová strana s gýčovo-banálnym názvom Modrá koalícia, ktorá bude združovať vzájomne si odporujúce trendy a predovšetkým – odmieta viesť kultúrne vojny, to znamená pre kresťanov výzvu, aby takúto stranu nikdy nevolili. Pretože byť dnes kresťanom v politike, znamená viesť kultúrnu vojnu.

A tak, kým nepríde hnutie alebo strana, ktorá budú chcieť a dokáže viesť kultúrnu vojnu, pretože to je skutočný zmysel kresťanských (katolíckych) strán od Francúzskej revolúcie, tak je zbytočné hovoriť na Slovensku o kresťanskej politike.

Zodpovednosť za tento stav nesú kresťanskí politici a deterministické vyhováranie sa na to, že „*tak sa to vyvinulo*“, len diskredituje ešte viac ich politiku. Susedné Maďarsko je jasným dôkazom toho, že veci sa vyvíjajú nielen podľa toho, ako sa im kto prispôsobuje, ale aj podľa toho, ako sa im stavia na odpor.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/tridsat-rokov-diskreditacie-krestanstva-krestanskymi-politikmi-na-slovensku/>